

ნაზი ხანიაშვილი

**საქართველო – ზეგნითა
„უფლის წმინდა გულით აჩუქდი“
„ღიმიელზე წესთა ქვეყანა“**

ISBN 978-9941-0-4285-0

9 789941 042850

თბილისი 2013

ნაზი ხანიაშვილი

საქართველო – შუქერთა
„უფლის წმინდა გულით აზიეულო“
„დიდებულ წესთა ქვეყანა“

თბილისი 2013

შუმერი არის უცნობი წარმომავლობის ტომი, რომელიც მივიდა შუამდინარეთში (დღევანდელი ერაყის ტერიტორია) ჯერ კიდევ ძვ.წ. VI ათასწლეულში, ამას ადასტურებს იქ აღმოჩენილი სახვითი ხელოვნების ნიმუშები, ხოლო წერილობითი წყაროებით შუმერი უკვე ძვ.წ. III ათასწლეულიდან წარმოჩნდება.

ამ წიგნში მოყვანილი კვლევებით, შუმერები კავკასიიდან წასული ქართველი ხალხია. ამას ადასტურებს ქართულ-შუმერული მითოლოგიის და არქეოლოგიური მასალების კვლევები.

საქართველო არა მხოლოდ ხვთისმშობლის წილხვედრი ქვეყანაა, არამედ შუმერთა მითების მიხედვით, საქართველო ასევე არის ქალღმერთ ინანას „განსასვენებელი“ „სამკვიდრებელი“ და შუმერული კაბალას – „მე“-ს „ხვთაებრივი სჯულდებების“ სამშობლო.

მსოფლიოს აღმოსავლეთი საქართველოს და ქართველ ხალხს „გურჯებს“ და „გურჯისტანს“ გვიწოდებს, რაც 33 წლის მარადქალწულს და სამოთხეს ნიშნავს.

საქართველო – შუმერთა „უფლის ფინდა გულით არჩეული“ „დიდებულ ფესთა ქვეყანა“

შუმერი არის უცნობი წარმომავლობის ტომი, რომელიც მივიდა შუამდინარეთში (დღევანდელი ერაყის ტერიტორია) ჯერ კიდევ ძვ.წ. VI ათასწლეულში. ამას ადასტურებს იქ აღმოჩენილი სახვითი ხელოვნების ნიმუშები, ხოლო, წერილობითი წყაროებით, შუმერი უკვე ძვ.წ. III ათასწლეულიდან წარმოჩნდება.

ვინ არიან ის უცნობი ტომები, რომლებიც შუამდინარეთში მივიდნენ ჯერ კიდევ ძვ.წ. VI ათასწლეულში და რომლებსაც დღეს მსოფლიოს ხალხი შუმერებს უწოდებს?!!

ისტორიოგრაფიის დღევანდელი გაგებით, შუმერი არ არსებობდა მიუხედავად იმისა, რომ მათ ჰქონდათ მითები და ეპიკური თქმულებები, ღმერთებისადმი მიძღვნილი ჰიმნები და გოდებანი, ანდაზები და იგავ-არაკები; ჰქონდათ ზამურაბის და ლიფით-იშთარის კანონების კრებულები შუმერულ ენაზე; შუმერებს არ ჰყავდათ ერთპიროვნული გამგებლები, ისინი ყველა მნიშვნელოვან საქმეზე რჩევას გავლენიან მოქალაქეებს ეკითხებოდნენ დიდმნიშვნელოვან შეკრებებზე. ერთ-ერთი ასეთი „პარლამენტი“ მოუწვევიათ ჯერ კიდევ 5000 წლის წინ. იმ დროს ამ ქვეყანას შუმერი ეწოდებოდა. ზემოთ აღწერილიც საკმარისია ვიფიქროთ, რომ შუმერი მაღალცივილიზებული ერი ყოფილა, მაგრამ ერთი რამ უცნაურია: შუმერებისთვის უცნობი იყო ისტორიული ლიტერატურის ჟანრი იმ სახით, რა სახითაც იგი ჰქონდათ ძველ ებრაელებსა და ბერძნებს. შუმერში ტაძრებისა და სასახლეების არქივთა მწერლები თიხის ფირფიტებზე იწერდნენ პოლიტიკური, სამხედრო ან რელიგიური ხასიათის ისეთ ცნობებს, რომელთაც თვითონ თვლიდნენ ყურადღების ღირსად, მაგრამ ასეთი ჩანაწერები არ აღმოჩნდა საკმარისი ქვეყნის ისტორიის უწყვეტი და თანმიმდევრული თხრობისთვის. **ისტორიული ჟანრის ჩანაწერები შუმერში არ არსებობდა.**

ასევე ქართველებს, ჯერ კიდევ ადამის ცივილიზაციის დასაწყისში, გვქონდა ქართული ანბანი – ბიბლიური კაბალას პირველსაწყისი გენეტი-

კური კოდის ცოდნა, რომლის მიხედვითაც, ქართველებმა ადამის ცივილიზაციის დასაწყისში დაიწყეს წელთაღრიცხვა „ქართ ადამს აქათ“ ჯერ კიდევ 8000 წლის წინ. ქართველებმა იცოდნენ, როდის მოხდა „წარღვნა“ და აქედან დაიწყეს წელთაღრიცხვის ათვლა „დასაბამითგან“; მათ იცოდნენ, რომ ქრისტე 2000 წლის წინ მოვიდა და ეს თარიღი იყო „დასაბამითგან“, ანუ „წარღვიდან“ 5604 წელი. „კაბალას“ საშობლო, ანუ კაბალას ცნობიერების საწყისის ადგილი აღმოსავლეთ საქართველოა. ქართველებს გვქონდა ჩვენი ინდივიდუალური და განუყოფელი მითოლოგია, ეთნოგრაფია, არქეოლოგიური მასალა, სამყაროს კოსმიური პროცესების გამოხატვის სიმბოლიკა. ქართული ანბანის კვალია მსოფლიოს ძველი ცივილიზაციის თითქმის ყველა ხალხის ისტორიულ ძეგლებსა თუ მითოლოგიაში; დღეს საქართველოს ისტორიაში არ არის ცნობილი ფარნავაზიანთა დინასტიის მეფობის პერიოდები და ისტორია, რომელთა ერთ-ერთი წარმომადგენელი იყო მეფე ფარნავაზი (ძვ.წ.288წ), რომელმაც „განავრცო ენა ქართული...“.

ბიბლიის მიხედვით ებრაელ ხალხს პირველი „გოჯი“ მიწა „აღთქმულ მიწაზე“ სწორედაც ქანაანელი ქართველი ხეთების „მეფემ“ აჩუქა. აბრაამის დროს ქანაანელი ხეთების სახელმწიფო იყო მაღალი ცივილიზაციის მქონე: მათ ჰყავდათ „მეფე“, ჰქონდათ სახელმწიფო კანონები, რომლის მიხედვითაც, უცხო ტომის ხალხს ეკრძალებოდა ამ მიწაზე მიცვალებულის დაკრძალვა. **ჩვენ ვართ ის ხეთები, რომელსაც მსოფლიომ დღემდე ვერ მიაგნო; ჩვენ, ქართველები, ვიყავით ქანაანის სახელმწიფოს მფლობელები.** მას ეს სახელი – „ქანაანი“ ქართული ანბანის „ქან“ და „ან“-ის მიხედვით დავარქვით.

აქ მოყვანილი მასალების მიხედვით, ქართველები და საქართველო მაღალცივილიზებული პირველსაწყისი გენის მატარებელი ერია, მაგრამ მიუხედავად ამისა, **შუამრავის მსგავსად, არც იმ პერიოდის ქართველები ვერღვენ თავიანთ ისტორიას.** მათ უკეთ ესმოდათ სამყაროში მიმდინარე კოსმიური პროცესები, არ არღვევდნენ ბუნებითობის და ჰარმონიულობის კანონს, ამიტომ არ გვაქვს ქართველებსა და შუმერებს იმ პერიოდის ისტორია.

შუმერის არქეოლოგიური გათხრების დროს აღმოაჩინეს 5000 წლის თიხის ფირფიტა ზომით 23X23 სმ, რომელზეც პაწაწინა ნიშნებით 600

სტრიქონად დაწერილია: **„ენმერქარი და არათას ბატონი“.** აქ მონათხრობის მიხედვით, სამხრეთ შუამდინარეთში იყო ქალაქი ური, რომელსაც მართავდა შუმერთა გმირი ენმერქარი. **მითის მიხედვით, ურუქის ჩრდილოეთით მდებარეობდა სახელმწიფო „არათა“.** ურუქსა და „არათას“ ერთმანეთისგან შვიდი მთაგრეხილი აშორებდა. **„არათა“** განთქმული ყოფილა სიმდიდრით – სხვადასხვა ძვირფასი ლითონითა და წმინდა ქვებით. „ერთხელ, დიდი ხნის წინათ...“ ენმერქარი, მზე უთუს შვილი, შეევედრა თავის დას, შუმერთა ქალღმერთ ინანას, სიყვარულისა და ომის ღმერთის ყოვლისშემძლე ხეთაებას, ექმნა ისე, რომ **„არათას“ ზმინდა მიწიდან ჩაბთანთ ურუქში ოქრო, ვერცხლი, ლილაქვა და სხვა კვირფასი ქვები, რათა ამ ზმინდა ქვებით მიწა-წყლის ღმერთის ენკის ტაძარი აშენებინათ.**

ქალღმერთმა ინანამ, რომელიც კვირფასად „არათას“ ქვეყანაში, გულთბილად მიიღო ენმერქარის გამოგზავნილი მაცნე. ქალღმერთ ინანას დავალებით „არათას“ ბატონმა ურუქში ოქრო, ვერცხლი და ძვირფასი ქვები გააგზავნა. ეს ყველაფერი იმაზე მიუთითებს, რომ **„არათას ქვეყანა“**, რომელიც შუმერული მითის მიხედვით, მდებარეობს ურუქიდან ჩრდილოეთით შვიდი მთაგრეხილის იქით, არის **ქალღმერთ ინანას „განსასვენებელი“, სამკვიდრებელი – საშობლო.** „არათას“ წმინდა მიწიდან წაღებული ოქრო, ვერცხლი და სხვა ქვები ითვლება იმ სიწმინდეებად, რომლისგანაც ენმერქარმა ურუქში ენკის ტაძარი ააშენა და შეამკო.

ქ. ურუქის ქურუმი ენმერქარი მიმართავს ქალღმერთ ინანას:
„... ურუქისთვის ოქრო და ვერცხლი გამომიხურნონ...
... ურუქში, წმინდა მთაში მომიტანონ,
ანშანის სახლი, სადაც შენ დგახარ, ამიშენონ!
... არათას ხალხმა შემიძკოს... დიდი საყდარი, ღმერთების
საყდარი გამომიბრწყინოს, ...
...რათა ჩემი ქურუმი გაიფურჩქნოს, რათა ...წმინდა გვირგვინი მივიღო,“...
„ინანა, სამყაროთა დედოფალი, ... ეუბნება:
... სიტყვის მცოდნე მაცნე გამოძებნე ...
ინანას დიდი სიტყვები ბრძანებად მიუტანოს! ...
არათას ქურუმს ეტყვის და დასძენს:

ამ შუმერული მითის მიხედვით, „არათას“ ქვეყანა გაიგივებულია შუმერთან. შუმერი რომ საქართველოს ნაწილია, ამაში ვრწმუნდებით შემდეგი მასალებით: შუმერს „ან“ ცის ღმერთი ჰყავს, „ენ“ – წყლის ღმერთი, მაგრამ შუმერს არა აქვს ქართული ანბანი, საიდანაც აღებულია სიტყვები „ან“ და „ენ“ – ქართულ ასო-ნიშანთა მეორადი სახელები. შუმერს ლურსმული დამწერლობა აქვს, რომელსაც არაფერი აქვს საერთო ქართულ ანბანთან. შუმერს არა აქვს სიტყვა „მე“, თუმცა მას „შუ-მე-ერი“ ჰქვია და, ამავე დროს, აქვს ყველაზე მნიშვნელოვანი „მე“-ს „ხვთაებრივი სჯულდებები“, ანუ სჯულის კანონები. მაშასადამე, **შუამდინარეთი არ არის „მე“-ს „ხვთაებრივი სჯულდებების (კანონების)“ – „წმინდა წესების“ საფუძვლი და ეს ცოდნა იმ საქართველოდანაა ჩატანილი.** ქართული ენის მიხედვით, სიტყვიდან „შუმერი“ – „შუ-მე-ერი“, „შუ“ – შუაგულს ნიშნავს, „მე“ – სამყაროული „მე“-ა, რომელი სიტყვაც შუმერს არა აქვს, „ერი“ – „ერთი“ – „ერა“ იდენტური ქართული სიტყვებია. თვით ქალღმერთ „ინანა“-ს სახელი „ინ-ან-ა“, ქართული ანბანის მეორადი სახელებისგან შედგება და „ინ“ და „იან“ ორი პირველსაწყისის ენერგიათა ერთობას ასახავს: ქალღმერთი ინანა დღისით მეომარი და კაცია, ხოლო ღამით სიყვარულის ქალღმერთია, ანუ ორბუნებოვანია. ყოველივე ზემოთ აღნიშნული ამავედროულად მიგვანიშნებს იმაზე, რომ ეს **კოსმოგონიური ცნობიერება, ჯერ კიდევ ძვ.წ. VI ათასწლეულში, შუამდინარეთში კაკასიიდან – საქართველოდან ჩასულმა ქართულ ენაზე მოლაპარაკე ხალხმა – შუმერებმა ჩაიტანეს, რომელთა შთამომავლები ის ხალხია, ვისაც დღეს მსოფლიო შუმერებს უწოდებს.**

შუმერი ის ერია, რომელმაც შექმნა კაცობრიობის ყველაზე უფრო ძველი კულტურა. მკვლევარები და ხელოვნების ისტორიკოსები დღემდე წერენ: „ვინ არიან შუმერები? იქნებ სწორედ აქედან უნდა დავიწყეთ ჩვენი ცივილიზაციის ისტორია? ამავე დროს, ჩვენ არაფერი ვიცით მათი წარმომავლობის შესახებ და მათი ენა არა ჰგავს ჩვენთვის ცნობილ რომელიმე მკვდარ ან ცოცხალ ენას“. ამაზე სრულიად თამამად შეიძლება ვუპასუხოთ, რომ შუმერული ენა ჰგავს ამჟამად ცოცხალ ენას – ქართულს. ამ ენით დაერქვა შუამდინარეთის ქალაქ-სახელმწიფოებს, ტბებს, მდინარეებს სახელები: აქადი, ბაბელონი, ბაღდადი, ნიფური, ისინი, ლარსა, ბასრა, მუხთარი, ური, ურუკი, უმა, ქერბელა, მოსული, ვანის ტბა, ურ-

მიის ტბა, მდ. დიალა, კერხე და ა.შ.

მითების მიხედვით, „შუმერად“ „არათას“ ქვეყანა და ხალხი მოიხსენიება.

შუმერი სიტყვა „მე“-თი ახსნათებს თავის გენეტიკურ წარმომავლობას. იგი ქალღმერთის მოსახლეობის ნაწილს „არა-მე“-ს უწოდებს, რაც ნიშნავს იმას, რომ „არამე“-ს ხალხი შუმერს თავის საპირისპირო გენეტიკური კოდის ხალხად მიაჩნია. სიტყვა „ქალ-ღმერთი“ ორი სიტყვისგან – „ქალ“-ი და „ღმერთი“-სგან შედგება, სადაც „ღმერთი“ ბევრ აღმოსავლურ ენაშია და მათ შორის ქართველებთანაც, ხოლო „ქალი“-ქართული სიტყვაა და შუმერის ენაზეც ეს სიტყვა „ქალს“ ნიშნავს. „არამე“-ს – იზრაელის ხალხს მეტყველებასში არა აქვს სიტყვები „არა“, „მე“, „ქალი“, „ღმერთი“. ეს სიტყვები მათთან სულ სხვაგვარად გამოითქმება. მათ ეს სახელები – „ქალღმერთი“ და „არამე“, შუმერთა წინაპრებმა – ქართველებმა უწოდეს.

მითის მიხედვით „წმინდა წესების ქვეყანა“ „არათას“ ხალხია. საქართველოს მეფეები მოიხსენიებიან: „მეფე აფხაზთა, ქართველთა, რანთა, კახთა, ჰერთა...“. აქ ნახსენები ისტორიული „არანი“ სამხრეთ-აღმოსავლეთ საქართველოა, რომელიც ადრე „არანი“-ს სახელით მოიხსენიებოდა. სიტყვა „არა-ნი“ შედგება „არა“ და „ნი“-სგან, სადაც „ნი“ მარცვალ სიტყვათა დაბოლოებაში დამახასიათებელია ქართული მეტყველებისთვის (მაგ: ქართველნი, კახელნი...). თუ განვიხილავთ სიტყვას „არათა“ – „არა-თა“, აქაც მარცვალ „თა“ კუთვნილების მიმანიშნებელი ქართულ სიტყვათა დაბოლოებაა (მაგ: ქართველთა, კახელთა...). მაშასადამე, სიტყვები „არათა“ და „არანი“ ერთი სიტყვის ფუძე „არა“-დან წარმოსდგება და უნდა ვადიაროთ, რომ „არათა“-ს ქვეყანა იგივე „არანთა“ ქვეყანა – ისტორიული სამხრეთ-აღმოსავლეთი საქართველოა. სწორედ ამ ტერიტორიაზეა კახრეთის და მისგან 15 კმ-ით დაცილებული ბოლნისის რაიონის სოფ. საყდრისის ოქროს საბადო. დღეს აქ მუშაობს საერთაშორისო ექსპედიცია, რომელსაც მეცნიერები ირინა ღამბაშიძე და ანდრეას ჰაუტმანი ხელმძღვანელობენ. საყდრისში გენიალური აღმოჩენა გაკეთდა – **5000 წლის წინანდელ ოქროს საბადოებს მიაგნეს** (ძვ.წ. III ათ.). ასეთი ადრეული საბადოსთვის მსოფლიოში ჯერ არავის მიუგნია. 25-30 მ-ის სიღრმეში აღმოჩნდა ნასახლარიც (ჩემი აზრით, ეს დასახლება 5000 წელზე ადრეულია, ამაზე მიგვანიშნებს ამ სოფლის 25-30 მეტრის

მიწის ფენით დაფარვა), სადაც მოპოვებულ მადანს ამუშავებდნენ. ნახეს ოქროს დასამუშავებელი იარაღები. ჩანს, ძალიან მაღალი ხარისხის წარმოება ჰქონდათ. აღმოჩენილი შახტებიდან აიღეს ოქროს სინჯი და სათანადო ლაბორატორიული ანალიზი ჩაუტარეს. ამ შახტებში აღებული ოქროს მონაცემების მიხედვით, შეამოწმეს მსოფლიოს იმ პერიოდის თითქმის ყველა ძველი ოქროს ნაკეთობა და დაადგინეს, რომ **მსოლოდ შუამერში აღმოჩენილი ოქროს ნაკეთობებია სოფ. საყდრისის კველი შახტების ოქროსგან დამზადებული**. ეს უმნიშვნელოვანესი მტკიცებულებაა იმისა, რომ შუმერთა მითში „ენმერქარი და არათას ბატონი“ მოხსენიებული მითოლოგიური პროცესი რეალურ ცხოვრებაში გადმოტანილი ნამდვილი ამბავია და ეხება მხოლოდ და მხოლოდ საქართველოს – „არათა“-ს – „არანი“-ს („რანი“-ს) – „რანთა-არანთა ქვეყანას“, საიდანაც ქალღმერთ ინანას დავალებით წაიღეს ოქროს ნაკეთობები შუმერში – „მისი შობის ადგილზე დამზადებული“. ზემოთ განხილულით ირკვევა, რომ **„უფლის წმინდა გულით არჩეული“ „დიდებულ წესთა ქვეყანა“ „არათა“, სწორედაც საქართველოა!**

ერთ-ერთი მითის მიხედვით, „შუმერი“ ასეა დახასიათებული: „ო, შუმერო, დიდო მთავ, ცისა და მიწის ქვეყანავ! მაღლიანი შუქით შემოსილო! **ჰზის აღმოსავლეთიდან ჰზის დასავლეთიდან „რჯულს“ აკლევ ხალხებს. შენი რჯული უხანაესი რჯულია, შენი წიაღი (გული) ღრვა და მიუწვდომელია“**. აქ მოყვანილის მიხედვით, „შუმერი“ **„რჯულს“ აძლევს ქვეყნიერებას, რომელიც „უხანაესი რჯულია“**. „შუ“, „მე“ და „ერი“ ქართული სიტყვებია. ამასთან, სიტყვა **„რჯული“-ს** არსი უკავშირდება ქართულ „კაბალას“, რომელიც სამყაროს ბიბლიური გენეტიკური კოდია და შუმერში მას **„მე“-ს „ხეთაებრივი სჯულდებები“** ჰქვია, რაც პირდაპირ ქართულ გენს და ქართულ ანბანს უკავშირდება. მაშასადამე, აქ განხილულის მიხედვით, **„შუმერს ქართული გენი, ქართული „რჯული“ მიაჩნია უხანაეს „რჯულად“, ამასთან, პირველსაწყისი შუმერები იგივე ქართველი ხალხია**.

შუმერთა ომისა და სიყვარულის ქალღმერთს განსაკუთრებულად თაყვანს სცემდნენ ხეთებიც, რომლებმაც მსოფლიოში პირველებმა დაიწყეს რკინის მოპოვება და გამოყენება, ცხენების ეტლების დამზადება, პირველებმა შეადგინეს კონსტიტუცია, პირველებმა დადეს სამშვიდობო

ხელშეკრულება, თაყვანს სცემდნენ ნაყოფიერების ღმერთებს. ქართველები ვართ ის ხეთები, რომელსაც მსოფლიომ დღემდე ვერ მიაგნო. ჩვენ ვართ კა-ხეთი, კუ-ხეთი, მეს-ხეთი, ჯავა-ხეთი და კოლ-ხეთი, დედაქალაქსაც მც-ხეთა დავარქვით. სიტყვა „ხეთი“ მომდინარეობს ქართული სიტყვა „ხე“-დან, რომელიც მითოლოგიურად სიცოცხლის ხესთან არის დაკავშირებული. არ მეგულება მსოფლიოში ხალხი, რომელთა ენაშიც „ხე“ იხმარებოდეს ხეს მნიშვნელობით. ზემოთ განხილული მტკიცებულებაა იმისა, რომ **ქართველები, შუმერები და ხეთები ერთი ხალხია**.

„იბერიის“ ცივილიზაციის სახელი „იბერია“ ქართული ფენომენია, რომელიც უკავშირდება სამყაროს გენეტიკურ კოდს, რომლის მიხედვითაც, ძირითადი **შემოქმედნი არიან ქართველთა ხეთისშვილები – ბერები, რომელთაც არა ჰყავთ მდებარეული ცალი. ისინი მარადიულნი არიან**. აქედან გამომდინარე, იბერიის ცივილიზაცია დიდი და მარადიულია, რომლის შემადგენელია მიკრო ცივილიზაციები, მათ შორის ერთ-ერთია ადამის ცივილიზაცია. საქართველოს ოდიტგანვე „იბერია“ ერქვა (და არა „ივერია“, რომელიც „ვერ შემდგარი ერის“ ენერგეტიკული გამოხატულებაა. თუ უკუღმა წავიკითხავთ, მივიღებთ სიტყვას „აირევი“. სიტყვა „ივერია“ აუცილებლად უნდა შეიცვალოს სიტყვით „იბერია“). დღეს მსოფლიოს მკვლევართა აზრით, ერთ დროს მთელი მსოფლიო იბერიის ცივილიზაციის ხალხით იყო დასახლებული. ალბათ, ეს იყო მაშინ, როცა ყველა ხალხი ერთ ენაზე ლაპარაკობდა. **იბერიის ცივილიზაციის გზა მარადის-ობაში დაიწყო და ისევ მარადისობას დაუბრუნდება**.

შუმერთა მითი „არათას“ ქვეყანას „სამოთხეს“ ადარებს, სადაც ხალხი „ერთ ღმერთს ერთ ენაზე ადიდებდა“. სინურ მრავალთავში იოვანე-ზოსიმე შეგვანსენებს: **„მეორედ მოსვლისას მაცხოვარი ამ ენაზე (ქართულ ენაზე) განიკითხავს და ამხილებს ქვეყანას“**. მაშასადამე, ქართული ენა ბოლო ჟამის და უფლის ენად განიხილება. თუ ქართული ენა ბოლო ჟამის ენაა, მაშინ ის პირველსაწყისის – პირველი „ჟამის“ ენაც ყოფილა, ვინაიდან სამყაროში ყველა და ყველაფერი პირველსაწყისს უბრუნდება.

არის თუ არა „არათას“ – საქართველოს მიწა-წყალი ბიბლიური „სამოთხის ქვეყანა“? შუმერული მითების გარდა ამაზე მიგვანიშნებს ის ფაქტი, რომ აღმოსავლეთის ხალხი საქართველოს და ქართველებს „გურჯისტანს“ და „გურჯებს“ გვიწოდებს. სიტყვა „გურ-ჯ-ი“ შედგება „გურ“

და „ჯ“ (ჯან)-სგან. ამ სიტყვას უფრო კარგად წარმოაჩენს სიტყვა „გურ-ჯანი“, სადაც „გურ“ ნიშნავს 33 წლის „მარადქალწულს“, ხოლო „ჯან“ (ჯანუ) ნიშნავს „სამოთხეს“. მაშასადამე, **მსოფლიოს აღმოსავლეთ-მა ოდითგანვე იცოდა, რომ საქართველოს მიწა-წყალი ბიბლიური „სამოთხის“ კვეყანაა, ხოლო ქართველები „სამოთხის“ ხალხია, „სამოთხე“ თვით სამყაროს დედა-ქალღმერთია.**

ასე გამოსახვედნენ კოსმიურ აღმოსავლეთში სამყაროს დედას (ოთხი მდედრის და სამი მამრის ერთობას. ქვესკნელის სამეფოში მეოთხე წყვილი ეძებს ერთმანეთს, რათა შეუღლდეს. ცეცხლის სტიქია ოთხი მდედრი და ოთხი მამრი საწყისებისგან შედგება. უნდა მოხდეს მათი შეერთება – გამთლიანება). ამ მინიშნებითაც **საქართველო „მარადქალწულის“ – „სამოთხის“ ფილზვედრი კვეყანაა.**

ისტორიული საქართველოს – ჰერეთის ტერიტორიაზე არქეოლოგიური გათხრების შედეგად აღმოჩენილია ძვ.წ.IV ათასწლეულის ყორღანული სამარხები. აქ აღმოჩენილი ჭურჭელი და სხვა ნაკეთობები იდენტურია მესოპოტამიაში, ურუქში აღმოჩენილი არქეოლოგიური მასალისა, რომელიც უსწრებს მესოპოტამიაში შუმერების ცივილიზაციას, ე.ი. **შუმერზე ადრეულია. ეს მეტყველებს იმაზე, რომ ამ ორივე – შუმერთა და ქართველთა კულტურის შემქმნელები ერთი ხალხია.** იმ პერიოდის შუმერთა მითების მიხედვით, არათას ქვეყანა ქალღმერთ ინანას სამშობლოდ, მისი „შობის ადგილად მოიხსენიება“. **ქრისტიანული მრწამსითაც საქართველო ხეთისმშობლის წილხვედრი ქვეყანაა, როგორც აღმოჩნდა, ეს საკითხი შორეულ კოსმოგონიურ ცნობიერებასთანაა დაკავშირებული.** „არათას“ ქვეყანა – საქართველო მოიხსენიება „წმინდა წესების ქვეყანად“, რომელიც „უფლის წმინდა გულმა აირჩია“ (სიტყვები: ქართლი, ქართველი, საქართველო – გულქართლი, გულმართალი, „გულთან“ და „გულმართალთანაა“ დაკავშირებული). თვით ქალღმერთი ინანა „ბევრეულ წესთა“ დედოფალია და სწორედ „არათა“ – საქართველო მოიპოვება ინანას სამშობლოდ და „წმინდა წესების ქვეყანად“.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, **საქართველოს მიწა-წყალი, ქართული გენი და ქართველი ხალხი სამყაროს უმკნინიდან ითვლება სამყაროს დიდი დედის ფილზვედრიად – სამოთხედ, ზვინდა მიწად.**

ახლა, ახ.წ. 2000 წელს – „ქართ ადამს აქათ“ **8000 წელს**, რომლის შესაბამისი ქართული ანბანის კოდით არის „**ჯ-8000**“ ასო-ნიშანი, დაიწყო ცეცხლის სტიქიის ენერგეტიკული კოსმიური ერა, რომლის შესაბამისი არსთა წრებრუნვის კოსმიური სურათი – ღმერთის „ბეჭედი“ საქართველოში გაცხადდა. ამ პერიოდს უკავშირდება საქართველოში კაბალას ბიბლიური ცოდნის დაბრუნებაც. „სამოთხე“ – სამყაროს დედაქალღმერთი დაბრუნდა ედემში „ადამთან“. ეს ნიშნავს, რომ დაბრუნდა „სამოთხის“ კოსმიური დრო. სულ მალე დადგება დიდი ჰარმონიის პერიოდი და ხალხი ისევ ერთ ენაზე, აზროვნების ენაზე, ქართულ ენაზე ალაპარაკდება.

ზემოთ განხილული მასალა მტკიცებულებაა იმისა, რომ **ის ხალხი, რომელსაც დღეს მსოფლიო უზემარის სახელით იცნობს, არ არის ნამდვილი უზემარი და არის მათი წინაპარი, ვინც ქართულ-იბერიული გენის და დამფარლობის მატარებელი ხალხი იყო, რომელიც ჯერ კიდევ კმ.წ. VI ათასწლეულში კავკასიიდან – საქართველოდან წასულა და განვინილა მთელ მსოფლიოში.**

უფლის ანგელოზი ქართველთა წარმომავლობის შესახებ გვამცნობს: „ბერიელთას არსსნს ძლიერს შტოთაგანს ვითარ ქართულთას წინაპართას, უფლის ჩანაფიქრთათვის მომავალს მშენიერსა ედემისსა შემქმნისსა. მეორედს იერუსალიმს ვითარ ქმნისს“.

ქართველთა „კოპალა ... იახსარის“ მითი უშუმერების ძვის ბეჭედზე

დედამიწაზე მცხოვრები ყველა ადამიანი ერთი გენეტიკური კოდით ერთნაირადაა შექმნილი, ერთ ნავში ზის, რასაც დედამიწა ჰქვია და ერთ კოსმოსში დაცურავს. ამიტომ, ინფორმაცია მიღებული ადამიანის შიდა სამყაროდან, დედამიწიდან თუ გალაქტიკიდან, ყველა ადამიანისთვის ერთნაირია; ერთნაირია მათი აღქმები სამყაროს მიმართ, მითოლოგიური სიუჟეტები; დამოკიდებულება სამყაროს მიმართ ასახულია მათ რწმენა-წარმოდგენებში, რელიგიურ რიტუალებში; მათი ცხოვრების წესი ხილულ და უხილავ სამყაროთა თანაარსებობით განისაზღვრებოდა.

დღეისათვის საქართველოში ფრაგმენტულადაა მოღწეული უძველესი კოსმიური ცოდნა. ვცდილობ შევავსო იგი დედამიწის ერთ-ერთი უძველესი ხალხის შუმერთა მითოლოგიური, ეთნოგრაფიული, არქეოლოგიური, ისტორიული და სხვა მასალებიდან.

შუმერი (ძვ.წ. 3400 წ.)

თქვენს წინაშეა შუმერ – აქადის ქვის ბეჭედი (ძვ. წ. 3400 წ.), რომელზეც ასახეს და დაგვიტოვეს წინასწარმეტყველება თუ რა უნდა მომხდარიყო სამყაროში ბოლო 4000 წლის მანძილზე – ძვ. წ. 2000 წლიდან ახ. წ. 2000 წლამდე. დროის ამ მონაკვეთში ყოველი 1000 წლის შუალედით წინასწარმეტყველებს სამყაროს ოთხი საწყისის ენერგეტიკის მოსვლას. მათ ღმერთკაცის სახე და სხეული აქვთ და ჰყავთ თანმხ-

ლები „არსებები“: „მიწა“ – ლომი (ძალი, მგელი); „წყალი“ – „ჩვილი ხბო“ (ირემი, ხარი); „ჰაერი“ – თეთრი მთის ქორი (არწივი, ორბი); „ცაცვლი“ – ქალი. მათ ყველას ეგებება ქალღმერთი, რომელსაც ფრთებ-გაშლილი ანგელოზის სახე აქვს. ისინი ყველა წყალზე მცურავ ერთ ნავში სხედან. ბეჭედზე მდინარის სახით ასახულია თევზის ზოდიაქოს პერიოდი, ურთიერთსაპირისპიროდ მცურავი სამ-სამი თევზით და მოიცავს 2000 წელს.

ბეჭედზე ასახული კოსმიური პროცესი ყველა ნიშნით ემთხვევა ხევსურთა „კოპალა... იახსარის“ მითში ასახულ ზეთისშვილთა კოსმიურობას; ასევე ასახულია, ქართული ანბანის ბიბლიური კოდით, ზეთისშვილთა „მორიგეობის“ ათასწლოვანი ციკლები:

I ღმერთკაცი „კოპალა“ – მონადირე მშვილდისრით, ქაჯებთან ბრძოლაში მოიპოვა ლომი; იგი „მიწის“ სტიქიის გაცხადებაა. დროში შეესაბამება ძვ. წ. 1000 წელი ეს კი, „ქართ ადამს აქათ“ 5000 წელია („ქართულითა ენითა ჟამი შეიწირვის“, გ. მერჩულე, X ს.), ხოლო ქართული ანბანით ჭ-ჭარ-5000 ასო-ნიშნის კოსმიურ ენერგეტიკას შეიცავს. **ლომი შუამდინარეთში იშთარს-ინანას განასახიერებდა.**

II ღმერთკაცი „ბუქნა ბაადური“ (ჩაბუქნული) – ნათლობის ემბაზში ნახევრად წყალშია და გამოსახულია მხოლოდ წელს ზემოთ, **გულზე ჰკიდა დიდი ჯვარი**, შუბნური მათრახით ხელში, თავზე ქალღმერთი ადგას ანგელოზის სახით, ერთ მხარეზე, ანუ მხარზე ირემი აქვს, იგივე „ჩვილი ხბო“, ხოლო მეორეზე – ხე. იგი „წყლის“ სტიქიის გაცხადებაა, თევზის ზოდიაქოს დასაწყისშია და მაშასადამე, შეესაბამება ახ. წ. 0 წელს; ეს კი „ქართ ადამს აქათ“ 6000 წელია და ქართული ანბანით ხ-ხან-6000 ასო-ნიშნის ენერგეტიკას შეიცავს. ქართულ ენაში „ხან“ – „დრო“-ა, ე.ი. „დროის განმგებელია“. ზეთისშვილი ბაადური (ბადრი – მთვარე – ვერცხლი) ქართულ მითოლოგიაში შემდეგნაირადაა დახასიათებული: „უფლის ნასახთა ბატონი“, „ზეთისშვილთა შორის პირველი“, „ადგილის თავ-სვეტის ანგელოზი“, „წყლის ბერი“. მისი სალოცავი „სან“-ეს მთაზეა. ზეთისშვილთა წინამძღოლად-მეთაურად წარმოჩინდება ასევე კვირია კარავიანი, ხმელთმორავი, შუამავალი უზენაეს ღმერთსა და ხალხს შორის, ითვლება ნაყოფიერების ზეთაებად. „ღმერთის მოადგილე ანგელოზი“, „მამის მარჯვნივ სამწერლობო აქვს მოწ-

ყობილი“; სიმღერებში მას ასე მოიხსენიებენ: „კვირიამ მიცვალებულებს შეუნდოს, ცოცხლებს კი დღეგრძელობა მიანიჭოს“. კვირია წარმოჩინდება, როგორც უზენაესი ზეთაება, რომელიც განაგებს ცას და „**ჴმციურ ჴყალს**“. დღეს, საქართველოში, ქრისტიანულ სივრცეში კვირიას რელიგიური დღესასწაულია „**კვირაცხოვლობა**“ – აღდგომის მომდევნო კვირა დღე, „**ახალ კვირად**“ წოდებული.

ქვის ბეჭედზე გამოსახული II დმერთ-კაცი ქრისტეა, თევზის ზოლიაქოს დასაწყისშია, ნათლობის ემბაზში, თავზე სულიწმინდის ანგელოზი ადგას, გულზე ჰკივია დიდი ჯვარი, რაც ნიშნავს იმას, რომ **შუმერებმა, ქრისტეს მოსვლამდე 3400 წლით ადრე, იწინასწარმეტყველეს მისი განკაცებული სახით მოსვლის დრო და ეს ინფორმაცია ასახეს ქვის ბეჭედზე.**

შუმერის ქვის ბეჭდის ფრაგმენტი

III დმერთკაცი „თერგვაულია“, მხრებზე ბადე აქვს მოსხმული, ხელში ფრთებგაშლილი თეთრი მთის ქორით; იგი „ჰაერის“ სტიქიის გაცხადებაა, თევზის ზოლიაქოს შუაშია და შეესაბამება ახ. წ. 1000 წელი, ეს კი „ქართ ადამს აქათ“ 7000 წელია. ზოლო ქართული ანბანით ჯ-ხარ – 7000 ასო-ნიშნის ენერგეტიკას შეიცავს.

აქვე შევნიშნავ, რომ სიტყვა „ფაზისი“ ნიშნავს – „არწივ-მდინარე“-ს. ქვის ბეჭედზე გამოსახული III დმერთკაცია „არწივ-მდინარე“ – ქართველთა „თერგვაული“. აქედან გამომდინარე, **საქართველოში მდ. ფაზისი იქნება მდ. თერგი, რომლის სახელიც ხვთისშვილ „თერგვაულს“ უკავშირდება.**

IV დმერთკაცი დობილიანი „იახსარია“ – ორსახა იანუსი, ერთი სახე კაცისაა, მეორე სახე ქალის; იგი „ცეცხლის“ სტიქიის გაცხადებაა და ქართულ იკონოგრაფიაში ბორჯღაღის სახით აისახება (წებელდის ბარელიეფი). ხევსურთა მითოლოგიით, უნდა მოხდეს ორი ნახევარდმერთის, ორი ნახევარმზის გიორგი ნაღვარმშვენიერის, რომელიც გაცხადებულია 64 ხვთისშვილში და მისი დობილის „სამძივარის“ („სამძ-

იმარის“) შეერთება – გამთლიანება. ეს კოსმიური პროცესი ქვის ბეჭედზე თევზის ზოლიაქოს ბოლოს გამოსახულ IV ორსახა დმერთშია ასახული და დროში შეესაბამება ახ. წ. 2000 წელს. ეს კი, „ქართ ადამს აქათ“ 8000 წელია, ზოლო ქართული ანბანით ჯ-ჯან-8000 ასო-ნიშნის ენერგეტიკის გაცხადებაა. ამას უკავშირდება „ოქროს საწმისის“ თემა. ვფიქრობ, სწორედ ეს არის დედამიწაზე პოლუსების დნობის, პოლუსების შეცვლის და სხვათა მიზეზი.

ზემოთ მოყვანილი მსჯელობა კიდევ ერთი დასტურია იმისა, რომ ქართული ანბანი სამყაროს გენეტიკური კოდია და „ქართულითა ენითა ჟამი შეიწირვის“.

შუმერ-აქადის ქვის ბეჭედზე გამოსახული წინასწარმეტყველებაა გააზრებული იოვანე-ზოსიმეს „ქებად“-ს ტექსტშიც, სადაც ლაპარაკია „4 დღეზე“ („ათასი ვითარცა ერთი“), „4 დღის მკვდარზე“, „4 ათას მარაგზე“ და სხვა. ავტორს აქცენტი გადატანილი აქვს იმ საკითხის წინასწარმეტყველებაზე, რაც უნდა მოხდეს სამყაროში ახ.წ. 2000 წლისთვის – III ათ. დასაწყისში. თვით ტექსტში ამ თარიღის მიმართ რამდენიმე მინიშნებაა: „ქრისტეს მოსვლითგან ვიდრე დღესამომდე“, „მოწამეთ წარმოგითხარ ასი ესე წელი ანბანისადა“. „ქებად“-ს ტექსტიც ორივე შემთხვევაში მიგვანიშნებს სამყაროს მეოთხე საწყისის – „ცა-ცეცხლის“ სტიქიის – „ოქროს საწმისის“ კოსმიური ენერგიის ახ. წ. III ათასწლეულის დასაწყისში მოსვლის წინასწარმეტყველებაზე, რომლის დროსაც უნდა გაიშიფროს ქართული ანბანის, როგორც სამყაროს ბიბლიური გენეტიკური კოდის საიდუმლო.

სამყაროს ოთხი საწყისის გაცხადებაა **სფინქსი (ნახეთ აქვე: „სამყაროს ოთხი საწყისი – სფინქსის ფენომენი საქართველოში“): მიწა** – ლომი, ძაღლი, მგელი (სვანები მგლებს წმინდა გიორგის ძაღლებს ეძახიან); **წყალი** – ხარი, ჩვილი ხბო, ირემი; **ჰაერი** – თეთრი მთის ქორი, არწივი, ორბი; **ცეცხლი** – ქალი. **ლომი, ხარი, არწივი და ქალი** (აღამიანი) დღესაც ქრისტიანული სამყაროს ყოველი ტაძრის საკურთხეველის აუცილებელი შემადგენელია.

ქართველთა წარმართული აზროვნება, სამყაროს ოთხი საწყისის შესახებ, ასახულია ისტორიულ და არქეოლოგიურ ძეგლებზე. მაგ: წებელდის ბარელიეფი და ბაგრატიის ტაძრის სვეტის თავის ბარელიეფები,

სადაც გამოსახული „ჩვილი ხბო“ ფიზიკურად ზუსტად ისევეა ასახული, როგორც ზემოთ განხილულ შუქურების ქვის ბეჭედზე, მხოლოდ სახით ქალია.

მართალია, აქ წარმოჩენილი ქვის ბეჭედი შუქურშია აღმოჩენილი და მასზე ასახული გამოსახულებები წარმოდგენილია შუქურთა იკონოგრაფიულ სტილში, ამ ბეჭედზე ასახული კოსმიური პროცესი და შუქურთა ღმერთები არ შეესაბამება შუამდინარეთის დღევანდელ მითოლოგიას. ამ ქვის ბეჭედზე ქართველთა ხვთისშვილები – კოპალა, ბუქნა ბაადური, თერგვაული და დობილიანი იახსარია გამოსახული, რომელთაც მხოლოდ ცხოველები ჰყავთ თანმხლები, მხოლოდ ბოლო – 64-ე ხვთისშვილი უერთდება თავის მდებარეულ ცალს. ეს პროცესია აღწერილი შუქურთა ქვის ბეჭედზეც. მაშინ, როცა შუქურთა ხვთისშვილებს ერთდროულად ჰყავთ თავისი ცხოველიც და მდებარეული ცალიც, რითაც ირღვევა ადამის ცივილიზაციის კოსმიური არსი: ადამის ცივილიზაციის მიზანია, შეერთდეს ორი ურთიერთსაპირისპირო პირველსაწყისი, რაც შუქურთა დღევანდელ მითებში დარღვეულია. მაშასადამე, ამ ქვის ბეჭედზე ასახული მითოლოგიური პროცესი ძვ.წ. VI ათასწლეულში საქართველოდან შუამდინარეთში ჩასულმა ქართველებმა – შუქურთა წინაპრებმა ჩაიტანეს, ხოლო დღეისთვის ცნობილი შუქურთა მითები უკვე იმ კოსმოგონიური ცოდნის კარგად შეცვლილი სახეა, მაშინ, როცა საქართველოში მაშინდელი მითები დღესაც უცვლელია.

ამის დადასტურებაა ისიც, რომ მითოლოგიურ ენციკლოპედიებში ზემოთ მოყვანილი ქვის ბეჭედი ძვ. წ. III ათასწლეულით თარიღდება, ხოლო ბრიტანეთის მუზეუმი მას ძვ. წ. 3400 წლის ძეგლად ათარიღებს. მიმაჩნია, რომ სინამდვილეში მასზე ასახული მითოლოგიური პროცესი ძვ. წ. III ათასწლეულის ე.წ. შუქურებს უკვე დაეწყო აქვთ. აქედან გამომდინარე, ზემოაღნიშნული ბეჭედი გაცილებით ადრეული პერიოდისაა. ვიძელოვნებ, ამას მომავალი კვლევები დაადასტურებენ.

ქართველთა ყველა – 64 ხვთისშვილი არის: მორიგის ნასახი, ნახევარღმერთი, ბერი, არიან „ბედის ბედაურის“ მფლობელები. გიორგი ნაღვარმშვენიერი არის ქართველთა მორიგე ღმერთი, რომელიც 64 ხვთისშვილშია გაცხადებული. ყველა ისინი მორიგეობით არიან „ბედის ბედაურის“ მფლობელები, მარადიულნი და უკვდავნი. მეცნიერთა აზრით,

ჩინეთის იძინის 64 ჰექსაგრამა ასახვავა უჯრედის დნმ-ის 64 ნუკლეინის მჟავასი, რომლებიც არიან სამყაროს 4 საწყისის (მიწა, წყალი, ჰაერი, ცეცხლი) 64 კომბინაცია ტრიპლეტების – „სამწნულების“ სახით, რომელთაც ასევე უკავშირდება ქართველთა 64 ხვთისშვილი – სამყაროს ძირითადი შემოქმედნი და „ბედის ბედაურით“ გადაადგილდებიან ზეცაში, ერთი სტიქიიდან მეორეში ან სხვა სამყაროში. კოსმიური მხედარი წარმოედგინათ გველთან მებრძოლი. ყველა წმინდა ხე ჩვენში წმინდა გიორგის სახელით მოინათლა. ეს უკავშირდება სიცოცხლის ხეს, რომელიც გაცხადება ადამიანის სხეულის, როგორც სულის მატერიაში გამოვლენა. როგორც მიკრო, ასევე მაკრო სამყარო ერთგვარი სიცოცხლის ხეა.

კოსმიური ცხენი გათანაბრებულია სამყაროს ქვესკნელ-ზესკნელ-შუასკნელთან. სიტყვიდან „ბედაური“ – „ბედ-აური“, მარცვალი „ბედ“ – ადამიანის და სამყაროს ბედთან და ბედისწერასთანაა დაკავშირებული; ხოლო „აური“ – „იქაური“, „აქაური“-ს მიმანიშნებელია. მთლიანობაში „ბედის ბედაური“, ანუ „ბედის ცხენი“ უკავშირდება თვითონ ადამიანს. „ბედის ბედაური“ და ხვთისშვილები თვით ადამიანშია, მისი გენეტიკური კოდის დნმ-შია, სწორედ ისინი აყალიბებენ ადამიანს ადამიანად და განაგებენ მის ბედისწერას. მათ გაყავთ ადამიანი ერთი სტიქიიდან მეორეში და სხვა განზომილებებში. ქართველთა წინაპრები საიქიოს ამქვეყნიური ცხოვრების გაგრძელებად აღიქვამდნენ. ამიტომ, მიცვალებულისთვის საუკეთესო ცხენი უნდა დაეკურთხებინათ, რომელსაც „სულის ცხენს“ ეძახდნენ, რომლითაც მიცვალებულს უნდა ევლო საიქიო სამყაროში. სულის ცხენს საგანგებოდ დაბანდნენ, გამოკვებავდნენ, მორთავდნენ, კუდს გაუნასკვავდნენ, უნაგირზე ანთებულ სანთელს დააკრავდნენ, ჩამოკიდებდნენ მიცვალებულის ტანსაცმელს და საგზაღს აჰკიდებდნენ. ასე მორთულ ცხენს მიცვალებულის თავთან დააყენებდნენ და ხელზე გამოაბამდნენ. სვანეთში დასაფლავების დღეს საგანგებოდ მორთულ ცხენზე ახალგაზრდა სვანი შეჯდებოდა. იგი სამგლოვიარო პროცესიის წინ იწყებდა ჭენებას მანამ, სანამ ცხენი არ მოკვდებოდა, რათა პატრონთან ერთად საიქიოს გამგზავრებულიყო.

ჩინელმა ფილოსოფოსმა ჩუანციმ შეიმუშავა თავისი თეორია, რომლის მიხედვითაც „ადამიანი წარმოიშვა ცხენისგან“.

ხვთისშვილები, რომლებიც არიან „ბედის ბედაურის“ მფლობელები,

არიან გიორგი ნაღვარშვენიერის 64 „სახე“ – გამოვლინება, 64 ჯვარი, რომელიც ქართველთა მითოლოგიაში თეთრი გიორგის – წმინდა გიორგის სახელითაა ცნობილი. მას არაფერი აქვს საერთო IV საუკუნის კაბადოკიელ წმინდა მოწამე გიორგისთან.

თეთრი გიორგის აღქმა გამოცხადებით მიღებული ინფორმაციაა და მისი თაყვანისცემა ჰქონდათ მსოფლიოს ყველა ძველი ცივილიზაციის ხალხს. აღმოსავლეთში „ტენგრის“ სახელითაა ცნობილი, რომელიც 33 ზეციურ სამეფოში ცხოვრობს. ამას უკავშირდება თვით „ტიბეტი“-ს სახელიც. ამასთანავე დაკავშირებული ქართველთა მხედრული ანბანის 33 ასო-ნიშანი. ჩემს გამოცხადებებში ქართული მხედრული ანბანის ასო-ნიშნები კოსმიურ მხედარს შუბლზე აწერია, რომელიც ზეციური მამა-ღმერთის ერთ-ერთი სახეა. მსოფლიოს ძველი ხალხი თაყვანს სცემდა კოსმიურ ცხენს. ამერიკის მაიას და უფრო ადრეულ ტომებსაც ჰქონდათ ჯვარი და თაყვანს სცემდნენ კოსმიურ მხედარს, თუმცა მათ ცხენი არასოდეს ენახათ.

ქართველები ორ ხვთისშვილს სცემდნენ თაყვანს – „ძე“-ს და „ასულს“. „ძე“-ში გაცხადებულია გიორგი ნაღვარშვენიერი, რომელიც არის „სახე“ 64 ხვთისშვილის – „მებურთვალო“, ანუ თვალის „დამბურველი“. „მებურთვალო“ ჰყავდათ მაიას ტომების წინაპრებსაც. ხოლო „ასული“, რაც „ზეცაში ასულს“ მოიაზრებს და ითვლება ღმერთსა და ადამიანს შორის მოკავშირედ, ანუ ცასა და მიწას შორის მდგომი. შუმერთა ქალღმერთი ინანაც ცასა და მიწას შორის მდგომია – ცის თაღის შემკავებელი – „შუ“: „ხელს აწევს – ცას აწვდენს, ნაბიჯით მიწას ზომავს“. ეგვიპტეში ქალღმერთს ცის სახით გამოსახავდნენ, რომლის მკერდიდან რძე ჩამოდიოდა და მიწას კვებავდა, ხოლო მამრი მიწაზე „ძე-ვს“ – წევს.

შუმერებს სწამდათ, რომ არსებობდა გარეგნულად ადამიანთა მსგავსი ცოცხალ არსებათა მთელი პანთეონი, უკვდავებით და ზეადამიანური სიძლიერით დაჯილდოებული, თვალთავან უხილავი არსებანი, რომლებიც სამყაროს მტკიცე და ურყევი კანონების შესაბამისად წარმართავენ. თითოეული ეს ანდროპომორფული, მაგრამ ზებუნებრივი არსება სამყაროს ამა თუ იმ ნაწილს განაგებდა მკაცრად განსაზღვრული წესების შესაბამისად.

შუმერებს სწამდათ: ქაოსს ცვლის წესრიგი, წესრიგს ქაოსი და ამ მარადიულ მოძრაობაში არის დიდი აზრი, წინსვლის იმპულსი. ახალი სამყარო, ახალი კოსმოსი, ძველისა და იდეალურის მსგავსად, უნდა მოაწეოს ადამიანმა.

შუმერთა წარმოდგენით, ადამიანთა ბედს „ანუნაკები“ განაგებენ და ემორჩილებიან ქალღმერთ ინანას, არჩევენ მკვდართა სამართალს. დედამიწა „ანუნაკთა ველია“, ბალახს ძოვდნენ, არხებიდან წყალს სვამდნენ. ისინი არიან ბედისწერის შემქმნელები. ანუნაკთა ფუნქციაა ადამიანის ბედისწერის განსაზღვრა. მათი გაერცვლებული რიცხვია 50. ანუნაკები თვით ადამიანშია და აქტიურად მონაწილეობენ მასში მიმდინარე კოსმიურ პროცესებში.

ქართველთა გიორგი ნაღვარშვენიერის შუმერული სახეა მარდუკი, ბაბელონის მთავარი ღმერთი, „მზის ხბო“. იბადება როგორც მზე – მის შობას ღმერთები ეგებებიან ჰიმნით: „ძეო მზისავ, მზეო ცისავ“. იგი არის სამყაროსა და ღმერთების მამა. შემოსილია მელამით (შარავანდელით) – 10 ღმერთის ძლიერებით.

ქვეყნის სიმშვიდე მაშინ არის შენარჩუნებული, როცა თავის ტახტზე მშვიდად და პატივით მჯდარ მარდუკს „ცისა და მიწის სადავეები“ უპყრია ხელთ. როგორც კი მარდუკი წამოდგება ტახტიდან, მოვა წარღვნა, გაწყდება ცისა და მიწის კავშირი და სამყარო პირველსაწყის ქოტურ მდგომარეობას დაუბრუნდება. ქართველების მსგავსად, **შუმერ-მზსაც ჰყავდათ ხვთისშვილები, მხოლოდ მათთან არა 64, არამედ 50 ხვთისშვილია**, რომლებიც შუმერთა უზენაესი ღმერთის მარდუკის 50 „სახე“ – გამოვლინებაა. ბაბილონური ხანის პანთეონის ღმერთები მარდუკის სხვადასხვა ასპექტებად არიან დასახული:

- ნერგალი – ომის მარდუკი;
- ენლილი – უზენაესობის და გადაწყვეტილებათა მარდუკი;
- ნაბუ – დამწერლობის და ბედისწერის მარდუკი;
- სინი – ღამის განმანათლებელი (მთვარის ღმერთი) მარდუკი;
- შამაში – სამართლის მარდუკი;
- ადადი – მაწვიმებელი მარდუკი...

ზემოაღნიშნული კვლევის მიხედვით, ქართველთა 64 ხვთისშვილი პირდაპირ კავშირშია უჯრედთა 64 ნუკლეინის მუკავსთან – სამყაროს გე-

ნეტიკურ კოდთან. მაშინ, როცა შუშერთა ხვთისშვილთა ციფრი 50, ზემოთქმულთან ნაკლებადაა დაკავშირებული. ამ მინიშნებითაც შუშერთა დღევანდელი მითოლოგია მხოლოდ ნაწილია პირველ შუშერთა (ძვ. წ. VI ათასწლეული) – ქართველთა ნამდვილი და ღრმად კოსმოგონიური მითოლოგიური ცოდნისა.

შუშერთული მითოლოგია ადამიანის დაბრძენებას, მისი ცივილიზაციის გზას ქალის – მდედრის – მატერიის შეცნობას უკავშირებს. იგივეა წარმოჩინებული ქართულ მითოლოგიაში, როდესაც ხვთისშვილთა უკანასკნელი მორიგის – იახსარის შეერთება ხდება თავის დობილთან – სამძივართან. ეს კოსმიური პროცესია ასახული შუშერთა ქვის ბეჭედზე. სამყარო ოთხი სტიქიით იქმნება – მიწა, წყალი, ჰაერი, ცეცხლი. ოთხივე სტიქიის გამთლიანებული ენერგიაა „ცეცხლის“ სტიქია, რომელსაც მსოფლიოს უძველესი ხალხი გამთლიანებული მზის, კოსმიური „და-ძმის“ – ქალის სახით გამოსახავდა. მიწის სტიქია წარმოდგენილია ლომის სახით, წყლის სტიქია – „ჩვილი ხბოს“ სახით, ჰაერის სტიქია – არწივით და ცეცხლის სტიქია – ქალით. აქ ჩანს, რომ ქალი – ქალღმერთი „ცხოველებით მოდის“.

ქალის და მამაკაცის ერთ თავში – ერთ სხეულში შერწყმა ცეცხლის სტიქიის კოსმიური ენერგიის გაცხადებაა და დედამიწის დროით ემთხვევა ახ. წ. 2000 წელს. მითოლოგიურად ეს პროცესი, რომელიც ასევე ქვის ბეჭედზეა ასახული, უფრო ნათლადაა წარმოდგენილი ქართველთა კოპალას, ბაადურის, თერგვაულის და იახსარის მითებში. ქართველთა კოპალამ დევებთან ბრძოლაში მოიპოვა ლომი, რომელიც ქაჯთა ძაღლი ეგონა; ბაადურს ერთ მხარზე ირემი აქვს გადებული, ხოლო მეორეზე ხე; თერგვაული თეთრი მთის ქორის მფლობელია, მხრებზე ოქროს ბადე აქვს მოსხმული; ცეცხლის სტიქიის შესატყვისი ქართულ მითოლოგიაში დობილიანი იახსარია. **შუშერთა ქვის ბეჭედზე ასახული უძველესი კოსმოგონიური ცოდნა ქართულ მითოლოგიას დღემდე აქვს შემორჩენილი, ხოლო შუშერთულ მითოლოგიაში ეს ცოდნა უკვე დაკარგულია და მხოლოდ ამ ქვის ბეჭედზეა შემორჩენილი, საიდანაც აშკარაა, რომ როგორც ქართული, ისე შუშერთული მითოლოგიით, ქალღმერთი უნდა გახდეს დედოფალი მიწისაც. სწორედ ეს არის ქალის, ანუ მატერიის შეცნობა, რომლის შემდეგაც სული და მატერია შეერწყმის ერთმანეთს და სიკვდილი აღარ იქნე-**

ბა. ახლა კი, სული და მატერია თანამედროვე ადამიანში დროებით „ინ და იან“-ის კოდით ერთდება და მერე ისევ სცილდება, ანუ სული ტოვებს სხეულს.

ქართული ანბანის ბიბლიური კოდით, ქალღმერთი ინანა 16-ო-ონ ასო-ნიშნის კოსმიურ პერიოდში ჩადის ქვესკნელის სამეფოში, შვიდი კარის გავლის შემდეგ, სადაც თითოეულ კარში გავლისას მას ართმევენ ცის დედოფლის „ატრიბუტებს“, მიაღება მერვე კარს – ქართული ანბანის კოდით, 1-1-ქან ასო-ნიშნის შესაბამის კოსმიურ – „ზეციურ კარს“ და „კაჯზე გადაკიდებენ“, ანუ ჯვარზე გააკრავენ. ამ მომენტისთვის მას გონი – აზროვნება აქვს დაკარგული, ე.ი. არ ახსოვს ვინ არის და საიდან მოვიდა. ქალღმერთ ინანას ეს მდგომარეობა შეიძლება შევადაროთ ადამიანის მდგომარეობას, რომელმაც არ იცის, ვინ არის და საიდან მოვიდა. **პირველ ადამიანთა გაგებით, სიკვდილი სულის გამატერიალიზებაა და ადამიანი, რომელსაც ჩვენ ცოცხალს ვუწოდებთ, მათი გაგებით, მკვდარია.** ამიტომაც, რომ ქართველები ადამიანის სიკვდილს გარდაცვალებას ვუწოდებთ, რაც სულის გარდასახვას, სხვა განზომილებაში გადასვლას ნიშნავს.

იყო დრო, როცა ადამიანის სული და სხეული გამთლიანებული იყო, ასეთ ადამიანს ისტორია ანდროგენს უწოდებს, ხოლო ადამის ცივილიზაციის დასაწყისში ღმერთმა ისინი დააცილა. იმისთვის, რომ ადამიანის სული და სხეული კვლავ და მარადიულად იყოს ერთიანი, აუცილებელია სულმა ადამის ცივილიზაცია გაიაროს, ანუ სული გამატერიალიზდეს.

ახალი ცივილიზაციის ადამიანში სული და სხეული აღარ დაცილდება ერთმანეთს, მარადიულად ერთად იქნება და აღარ იქნება სიკვდილი. განკაცებული სახით მოსული უფლის სხეული სიკვდილის შემდეგ სულს არ დაცილდა და იგი თავისი სხეულით ამაღლდა. სწორედ ეს არის „სიკვდილითა სიკვდილისა დამთრგუნველი“. როგორც ქართველთა, ასევე შუშერთა მითოლოგიის მთელი კოსმიური პროცესი წარმოაჩენს ადამის ცივილიზაციის უდიდეს მიზანს – „ინ და იან“ კოსმიური მდედრი და მამრი ენერგიების, გენეტიკური კოდის ორი სპირალის შერწყმა – შეერთება – გამთლიანებას, რომელიც ცეცხლის – ალის სტიქიითაა ცნობილი. ამიტომ მსოფლიოს ყველა ძველი ცივილიზაციის ხალხი ოდითგანვე ეთაყვანებოდა ცეცხლის – ალის სტიქიას – კოსმიურ მეტაფიზიკურ მზეს,

რომელიც არის მიკრო თუ მაკრო სამყაროს სიცოცხლის პირველსაწყისი წყარო. ევროპელთა კაბალას – რუნების ბიბლიური კოსმიური ცოდნა, სამყაროს პირველსაწყისი მდგომარეობის შესახებ, გვეუბნება, რომ „იყო პირველსაწყისი მზე. შემდეგ იგი აფეთქდა, დაიმსხვრა და მისი ნაწილებია რუნები, რომლებიც მომავალში ისევ შეერთდება და მიიღებს პირველსაწყისი მზის სახეს და ენერგიას“.

ზემოთ მოყვანილ შუმერ-აქადის ქვის ბეჭედზე ასახულია „კოპალა ... იახსარის“ მითი, რაც ნიშნავს იმას, რომ ქართველი და შუმერი ხალხი ერთნაირად აღიქვამს და აღწერს თავის მითოლოგიაში სამყაროს და მასში მიმდინარე კოსმიურ პროცესებს გაწერილს დროში, რაც ქართულ ანბანში ჩადებულ ბიბლიურ გენეტიკურ კოდს – ქართულ ანბანს შეესაბამება. ქართულ მითოლოგიას ეს ცოდნა დღემდე აქვს შემორჩენილი, ხოლო შუმერში ეს ცოდნა ნაწილობრივ დაკარგულია. ამის მიზეზია ის, რომ ქართველი ხალხი დღემდე არსებობს და ეს ცოდნა დღემდე მოგვიტანა, ხოლო შუმერ-აქადის ხალხი შეუერთდა სხვა დამპყრობლებს და გადაშენდა. ეს კიდევ ერთი მინიშნებაა იმისა, რომ **დღევანდელი, ძვ. წ. II ათასწლეულების შუმერები არ იყვნენ პირველსაწყისი გენის და ცოდნის მატარებელი ხალხი. მათ ეს კოსმოგონიური ცოდნა, სამყაროს შესახებ, აიღეს უფრო ძველი ხალხიდან – შუმერებიდან, რომლებიც შეამდინარეთში საქართველოდან ჩავიდნენ.**

სამყაროში პირველსაწყისი გენის გადაყენება არ ხდება, სხვაგვარად სამყარო ვერ დაუბრუნდება პირველსაწყისს.

ქართველთა ყველა – 64 ხვთისშვილი არის: „მორიგის ნასახი“, ნახევარდმერთი, ბერი, მორიგეობით არიან „ბედის ბედაურის“ მფლობელები.

ქართველთა ხვთისშვილები არიან „ბერები“, მითოლოგიურად მათ არა ჰყავთ შესაბამისი მდებარეული ცალი. ხოლო შუმერ-აქადის თითოეულ ხვთისშვილს შესაბამისად ჰყავთ მდებარეული ცალი-ქაღალდმერთი. მსოფლიოს ხალხთა მითოლოგიით, ღმერთების მდებარეული „მეწყვილე“ მოგვიანებით „გაჩნდა“. თავიდან ადამიანი ღმერთის მსგავსად ერთარსი იყო – ანდროგენი, გაყოფა ქალად და კაცად მოხდა ადამის ცივილიზაციის დასაწყისში. შუმერებს, ასევე, 50 ხვთისშვილი ჰყავთ, ხოლო ქართველებს 64 ხვთისშვილი, რაც უკავშირდება სამყაროს ცვალებადობის ჩინურ 64 ჰექსაგრამას და თითოეულ უჯრედში დნმ-ის ორ სპირალში 64 ნუკლეინის

მეავას, რომლებიც იქმნება სამყაროს 4 საწყისის (მიწა, წყალი, ჰაერი, ცეცხლი) სამეულთა – სამწნულთა 64 კომბინაციით. ეს ორი უმნიშვნელოვანესი საკითხი გვაძლევს საფუძველს, გავაკეთოთ შემდეგი დასკვნა: **ქართული მითოლოგია უფრო ადრეულია, უფრო ღრმად და რეალურად ასახავს სამყაროში მიმდინარე კოსმიურ პროცესებს, ვიდრე კვ. წ. III-II ათასწლეულების შუმერ-აქადის მითოლოგია.**

შუმერთა უზენაესი ღმერთი მარდუკი, ქართველთა უზენაესი ღმერთი გიორგი ნაღვარმშეენიერი – თეთრი გიორგი – წმინდა გიორგია. შუმერ-აქადის მითოლოგიაში არიან ღმერთები – ხვთისშვილები, რომელთა სახელია „იგიგი“. იგიგები არიან „ცის დიდი ღმერთები“, „ხენადმერთები“, „დიდი ბატონები“: „ან“-ცის ღმერთი, ენლილი, ეია, სინ, შამაში, მარდუკი, ინანა-იშთარი – ყველა ისინი ერთი ღმერთის სხვადასხვა „სახე“ – გამოვლინებაა. **შუმერთა მითოლოგიით, ღმერთებმა ადამიანი შექმნეს „იგიგთა წინამძღოლის სისხლ-ხორცისაგან“. ქართველთა მითოლოგიით, ხვთისშვილები თვით ადამიანის სხეულში ცხოვრობენ, მარადიულნი და უკვდავნი არიან, მათ შექმნეს ადამიანი.** ამ საკითხშიც ქართველი ხალხის წინაპართა მითოლოგიური ცნობიერება უფრო ღრმად კოსმიურია, ვიდრე შუმერ-აქადის. **ხვთისშვილთა სიმრავლე მრავალღმერთიანობას არ ნიშნავს** – ეს არის ერთი ღმერთის მრავალი „სახე“ – გამოვლინება. ქართველთა გიორგი ნაღვარმშეენიერი – თეთრი გიორგი, იგივე შუმერთა მარდუკი, არის ხვთისშვილთა წინამძღოლი – ღმერთების მამა.

სიტყვაში „გი-ორ(ი)-გი“ მარცვალი „გი“ ორჯერ მეორდება. ასევე სიტყვაშიც „ი-გი-გი“ მარცვალი „გი“ ორჯერ მეორდება. ამავდროულად, ყველა ხვთისშვილი უკავშირდება სამყაროს დნმ-ს, გენეტიკური კოდის ორ სპირალს. ადამიანი „ინ“ და „იან“-ის ერთობაა, ყველა ადამიანში მდებრი და მამრი საწყისებია. აქ „ინ“ სუფთა მდებრია, ამიტომ ქალის სისხლში მხოლოდ „X“ ქრომოსომაა, ხოლო „იან“ შედგება, თავის მხრივ, „ინ“ და „ან“ – მდებრის და მამრისგან, ამიტომაც კაცის სისხლში „XY“ ქრომოსომა. მაშასადამე, სიტყვაში „ი-გი-გი“ „ი“-ინ-სუფთა მდებრია; ხოლო „გი-გი“-„იან“-ია, სადაც პირველი „გი“ შეესატყვისება „ი“-„ინ“-ს, ხოლო მეორე „გი“ შეესატყვისება „ან“-ს. მაშასადამე, შუმერთა „ი-გი-გი“ – ქართველთა „გი-ორ(ი)-გი“-ს შეე-

სატყვისება და უკავშირდება ადამიანს, როგორც სამყაროს გენეტიკურ კოდს. სული მატერიაში გამოვლინდება ოთხი საწყისით: მიწა, წყალი, ჰაერი, ცეცხლი, ამიტომ მარცვალი „გი“ ასახავს მიწას, მატერიას – „გო“-ს. „იგივი“ – „გიორგი“ – ცეცხლის სტიქიის – „ოქროს საწმისის“ ენერგეტიკული გამოვლინებაა. ეს კარგად აისახება შუმერ-აქადის ზემოთ მოყვანილ ქვის ბეჭედზე: ყველა ღმერთკაცი თავისი შესაბამისი ცხოველით მიდის ნათლობის ემბაზის თავზე ანგელოზის სახით მდგომ ქალღმერთისკენ. იმ კოსმიურ მომენტში, როცა IV ღმერთკაცი მივა ნათლობის ემბაზთან, რიტუალში მონაწილეობას მიიღებენ ქალღმერთი ანგელოზის სახით და IV ღმერთკაცი, რომელიც ორსახაა – ერთი სახე კაცისაა, მეორე ქალის, ე.ი. აღმოჩნდება, რომ მეოთხე განათვლის დროს, რომელსაც დროში შეესაბამება ახ. წ. 2000 წელი, ხოლო ქართული ანბანის ბიბლიური კოდით – ჯ-8000 ასო-ნიშანი, ნათლობის ემბაზთან ორი ქალი და ერთი მამაკაცი აღმოჩნდება. ეს არის ცეცხლის სტიქიის – „ოქროს საწმისის“ ენერგია. გავიხსენოთ როგორ გამოსახავდნენ ბერძნები „ოქროს საწმისიან“ ცხვარს: დედა ნეფელე და კოსმიური და-ძმა, ჰელე და ფრიქსე – ორი ქალი და ერთი მამაკაცი, რაც ემთხვევა „ცეცხლის“ სტიქიის – „ოქროს საწმისის“ ქართველთა და შუმერთა მითოლოგიურ – სიმბოლურ ასახვას.

შუმერთა უზენაესი ღმერთი „იგივი“ **ოთხთვალა და ოთხყურა** მარდუკია, ხოლო ქართველთა გიორგი ნაღვარმშვენიერი – დობილიანი იახსარი, რომლის შესაწირი ცხოველია **ოთხრქა და ოთხყურა** ცხვარი, ერთი და იგივე მითოლოგიური ღმერთია და „ოქროს საწმისის“ – ცეცხლის სტიქიის კოსმიური ენერჯის გამომხატველია.

ზემოთ განხილული საკითხი კიდევ ერთი დასტურია იმისა, რომ **ყველაფრის საწყისი ქართული ბენი, ქართული ენა და ქართული ანბანი**.

ქართველთა ყველა 64 ხვთისშვილი არის: „მორიგის“ ნასახი, ნახევარღმერთი, ბერი, მორიგეობით არიან „ბედის ბედაურის“ მფლობელები.

სიტყვა „იბერია“ ქართული ფენომენია, რომელიც სიტყვა „ბერი“ – დან მოდის. ქართველთა 64 ხვთისშვილი ყველა „ბერი“-ა, რაც სამყაროს გენეტიკურ კოდთანაა დაკავშირებული და ერთის – გიორგი ნახევარმშვენიერის 64 „სახე“ – გამოვლინებაა. სამყაროს შემოქმედი მამაღმერთი

მსოფლიოს ყველა ხალხს „ბერი“-ს – თეთრწვერა მოხუცის სახით ეცხადებოდა. ამერიკის უძველესი ტომებიც კი, თეთრწვერა მოხუცს სცემდნენ თავყანს, თუმცა წვეროსანი მამაკაცი არ ენახათ – მათ მამაკაცებს წვერი არ ჰქონდათ. თეთრწვერა მამაღმერთის აღქმა გამოცხადებით მიღებული ინფორმაციაა. „ბერი“ ქართული სიტყვაა. ქართველების გარდა არ მეგულება სხვა რომელიმე ერის ხალხი, რომელსაც მითოლოგიაში ჰყავდეს 64 „ბერი“ ხვთისშვილი – სამყაროს ძირითადი შემოქმედი. სწორედ ამის გამო, ანუ **ვინაიდან სამყაროს ძირითადი შემოქმედი არიან ხვთისშვილები – „ბერები“, ცივილიზაციასაც „ბერი“-ს ცივილიზაცია ეწოდება**. მას ეს სახელი ქართულ ენაზე მოლაპარაკე ხალხმა დაარქვა. სიტყვა „იბერია“ ქართული ფენომენია. **ოდიოტანვე საქართველოს „იბერია“ ერქვა**. მსოფლიოს მეცნიერთა ვარაუდით, პრეისტორიული მსოფლიო იბერიულ-კავკასიური ტომებით იყო დასახლებული.

სამყაროს ჯერ კიდევ პირველ ადამიანებს გახსნილი ჰქონდათ ე.წ. მესამე – გონითი თვალი, სამყაროს უჯრედის გენეტიკური კოდის დონეზე აღიქვამდნენ სამყაროს. ეს ცოდნა ცოცხალი კოსმიური პროცესის სახით გადმოსცეს და დაგვიტოვეს მითოლოგია, ეთნოგრაფია, მითოლოგიური სიმბოლიკის სახით. მათ სწამდათ, რომ დადგებოდა დრო, მოვიდოდა ადამიანთა ისეთი თაობა, რომელიც მათ დანატოვარ კოსმიურ ინფორმაციას გაშიფრავდა – წაიკითხავდა მესამე – გონების თვალთ და ახალი თვალთახედვით შეიმეცნებდა სამყაროს, რომელიც არის დავიწყებული ძველი. ეს არის გარანტი იმისა, რომ სამყარო დაუბრუნდება პირველსაწყისს და გადავა ყოფიერების ახალ ციკლში. ეს კარგად ჩანს შუმერის მითოლოგიაში, როცა „ქალღმერთ ინანას“ უბრუნდება გონი – აცნობიერებს, რომ ის არის დედოფალი ცისა და ქვესკნელის სამეფოში ჩამოვიდა, რათა მოქებნოს თავისი კოსმიური მეუღლე და მასთან შეერთებით – ქორწინებაში შესვლით ხდება დედოფალი მიწისაც. იგივეა ასახული ქართულ მითოლოგიაშიც – ბოლო ხვთისშვილია დობილიანი იახსარი. ეს არის ასახული შუმერთა ქვის ბეჭედზეც. მდედრი და მამრი საწყისების შეერთება არის ადამის ცივილიზაციის ძირითადი მიზანი, რომლის დასრულების შემდეგ კაცობრიობა ცივილიზაციის ახალ ციკლში გადადის. ჩემს ხილვებში, ახ. წ. II ათასწლეულის შესაბამის არსთა წრებრუნვის კოსმიურ სურათში,

სამყაროს დედა ქალღმერთი – ხეთისმშობელი იღვა მამის მოპირდაპირე მხარეს და ხელში ეკავა ჩვილი ხეთაებრივი ბავშვი. ახ. წ. III ათასწლეულის შესაბამის არსთა წრებრუნვის კოსმიურ სურათში ხეთისმშობელი – სამყაროს დედა გადავიდა მამის მარჯვნივ და ყრმა **ქრისტე „განთავსდა“ დედის გულის ადგილას.** ეს არის ის კოსმიური მომენტი, როდესაც შუმერთა ქალღმერთი ინანა ხდება დედოფალი მიწისაც. ამ კოსმიურ მომენტს დროში შეესაბამება ახ. წ. 4000 წელი, ხოლო ბიბლიური კაბალას კოდით, ქართული ანბანის 37-ოხ-10000 (ომეგა-„ო-დიდი“, რომელიც ქართულ ხელნაწერებში გრძელი „ო“-ს ადგილას იხმარებოდა) კოსმიური პერიოდი, რომლის შემდეგაც სამყარო გადავა ცივილიზაციის ახალ ციკლში.

ზემოთ განხილული საკითხები ნათლად წარმოაჩენს ქართული გენის და ქართველი ხალხის პირველ საწყისობას, რაც მომავალ თაობებს დაეხმარება უკეთ და უფრო მეტი სიღრმეებით შეისწავლოს, შეიმეცნოს სამყარო და წარმოაჩინოს პირველ ადამიანთა კოსმოგონიური ცოდნა.

ს ა რ ჩ ე ვ ი

- 1) საქართველო – შუმერთა „უფლის წმინდა გულით არჩეული“ „დიდებულ წესთა ქვეყანა“ 3
- 2) ქართველთა „კოპალა ... იახსარის“ მითი შუმერების ქვის ბეჭედზე 14

საქართველო – შუმერთა
„უფლის წმინდა გულით არჩეული“
„დიდებულ წესთა ქვეყანა“

ნაზი ხანიაშვილი

ტელ: 236-10-17

მობ: 558-25-52-97

კომპიუტერული მომსახურება:

ალექსანდრე კუზანაშვილი

გამომცემლობა
„გლობალ-პრინტი“

თბილისი

2013